

ΣΥΜΒΟΥΛΙΟ ΤΗΣ ΕΥΡΩΠΗΣ

ΕΥΡΩΠΑΪΚΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ ΤΩΝ ΑΝΘΡΩΠΙΝΩΝ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΩΝ

ΠΡΩΤΟ ΤΜΗΜΑ

ΥΠΟΘΕΣΗ ΓΚΙΚΑ ΚΑΙ ΠΕΝΤΕ ΑΛΛΩΝ κατά ΕΛΛΑΔΑΣ

(Προσφυγή αριθ. 394/03)

ΑΠΟΦΑΣΗ

ΣΤΡΑΣΒΟΥΡΓΟ

30 Ιουνίου 2005

Η παρούσα απόφαση θα καταστεί οριστική σύμφωνα με τους όρους που προβλέπονται από το άρθρο 44 § 2 της Σύμβασης. Μπορεί να υποστεί τυπικές διορθώσεις.

Στην υπόθεση Γκίκα και λοιπών κατά Ελλάδας,

Το Ευρωπαϊκό Δικαστήριο των Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων (πρώτο τμήμα), συνεδριάζοντας σε δικαστικό συμβούλιο αποτελούμενο από τους:

Κύριο Λ. ΛΟΥΚΑΪΔΗ, *πρόεδρο,*

Κύριο Κ.Λ. ΡΟΖΑΚΗ,

Κυρία F. TULKENS,

Κύριο P. LORENZEN,

Κυρία N. VAJIC,

Κύριο D. SPIELMANN,

Κύριο S.E. JEBENS, *δικαστές,*

και τον κύριο S. NIELSEN, *γραμματέα τμήματος.*

Αφού διασκέφθηκε σε συμβούλιο στις 9 Ιουνίου 2005,

Εκδίδει την πιο κάτω απόφαση, η οποία ελήφθη την ημερομηνία αυτή:

ΔΙΑΔΙΚΑΣΙΑ

1. Η υπόθεση έχει εισαχθεί με μία προσφυγή (αριθ. 394/03) στρεφόμενη κατά της Ελληνικής Δημοκρατίας, από έξι υπηκόους του Κράτους αυτού («οι προσφεύγουσες»), των οποίων τα ονόματα αναγράφονται στον συνημμένο πίνακα και οι οποίοι προσέφυγαν ενώπιον του Δικαστηρίου στις 23 Δεκεμβρίου 2002 δυνάμει του άρθρου 34 της Σύμβασης για την προστασία των Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων και των Θεμελιωδών Ελευθεριών («η Σύμβαση»).

2. Οι προσφεύγουσες εκπροσωπούνται από το δικηγορικό γραφείο Γ. Στεφανάκης και συνεργάτες που εδρεύει στην Αθήνα. Η Ελληνική Κυβέρνηση («η Κυβέρνηση») εκπροσωπείται από την απεσταλμένη του αντιπροσώπου της, κυρία Γ. Σκιάνη, πάρεδρο του Νομικού Συμβουλίου του Κράτους.

3. Στις 13 Απριλίου 2004, το Δικαστήριο αποφάσισε να κοινοποιήσει την αίτηση της ελκόμενη από την διάρκεια της διαδικασίας στην Κυβέρνηση. Επικαλούμενο το άρθρο 29 § 3 της Σύμβασης, αποφάσισε ότι θα αποφανθεί ταυτόχρονα επί του παραδεκτού και επί της ουσίας.

ΩΣ ΠΡΟΣ ΤΑ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΑ ΠΕΡΙΣΤΑΤΙΚΑ

4. Οι προσφεύγουσες είναι πρώην μέλη του διοικητικού προσωπικού των ελληνικών δικαστηρίων.

5. Στις 9 Δεκεμβρίου 1994, οι προσφεύγουσες κατέθεσαν ενώπιον του Διοικητικού Πρωτοδικείου Αθηνών αγωγή με την οποία ζητούσαν να καταδικαστεί το Ελληνικό Δημόσιο να τους καταβάλει διάφορα ποσά για αποζημίωση, λόγω της παράλειψης του τελευταίου να τις υπαγάγει σε ανώτερη μισθολογική κλίμακα.

6. Στις 28 Φεβρουαρίου 1999, το Διοικητικό Πρωτοδικείο Αθηνών απέρριψε την αγωγή τους (απόφαση αριθ. 2588/1997).

7. Στις 27 Μαΐου 1997, οι προσφεύγουσες άσκησαν έφεση κατά της απόφασης αυτής.

8. Στις 27 Μαρτίου 1998, το Διοικητικό Εφετείο Αθηνών απέρριψε την έφεσή τους (απόφαση αριθ. 1325/1998).

9. Στις 27 Αυγούστου 1988, οι προσφεύγουσες κατέθεσαν αίτηση αναίρεσης κατά της απόφασης του Διοικητικού Εφετείου.

10. Η συζήτηση έλαβε χώρα την 1^η Απριλίου 2002. Στις 25 Ιουνίου 2002, το Συμβούλιο της Επικρατείας κήρυξε την κατάργηση της διαδικασίας δυνάμει του νόμου 2944/2001, ο οποίος απέκλεισε την αίτηση αναίρεσης ενώπιον του Συμβουλίου της Επικρατείας για διαφορές που έχουν ύψος μικρότερο των 2.000.000 δραχμών (περίπου 6.000 ευρώ) (πράξη αριθ. 1525/2002).

ΩΣ ΠΡΟΣ ΤΟ ΝΟΜΙΚΟ ΜΕΡΟΣ

I. ΕΠΙ ΤΗΣ ΕΠΙΚΑΛΟΥΜΕΝΗΣ ΠΑΡΑΒΙΑΣΗΣ ΤΟΥ ΑΡΘΡΟΥ 6 § 1 ΤΗΣ ΣΥΜΒΑΣΗΣ ΩΣ ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΔΙΑΡΚΕΙΑ ΤΗΣ ΔΙΑΔΙΚΑΣΙΑΣ

11. Οι προσφεύγουσες υποστηρίζουν ότι η διάρκεια της διαδικασίας αγνόησε την αρχή της «λογικής προθεσμίας», όπως αυτή προβλέπεται από το άρθρο 6 § 1 της Σύμβασης, το οποίο έχει ως εξής:

«Παν πρόσωπον έχει δικαίωμα όπως η υπόθεσίς του δικασθή (...) εντός λογικής προθεσμίας, υπό δικαστηρίου (...) το οποίον θα αποφασίση (...) επί των αμφισβητήσεων επί των δικαιωμάτων και υποχρεώσεων του αστικής φύσεως (...)»

12. Το Δικαστήριο σημειώνει ότι η περίοδος που πρέπει να ληφθεί υπόψη άρχισε στις 9 Δεκεμβρίου 1994, ημερομηνία κατά την οποία οι προσφεύγουσες κατέθεσαν την αγωγή τους ενώπιον του Διοικητικού Πρωτοδικείου Αθηνών, και περατώθηκε στις 25 Ιουνίου 2002, με την έκδοση της πράξης αριθ. 1525/2002 του Συμβουλίου της Επικρατείας. Διήρκεσε, επομένως, επτά χρόνια και επτά μήνες περίπου για τρεις βαθμούς δικαιοδοσίας.

A. Επί του παραδεκτού

13. Η Κυβέρνηση ισχυρίζεται ότι η προσφυγή είναι εκπρόθεσμη, διότι κατατέθηκε περισσότερο από έξι μήνες μετά την 1^η Απριλίου 2002, ημερομηνία της συζήτησης ενώπιον του Συμβουλίου της Επικρατείας.

14. Το Δικαστήριο υπενθυμίζει ότι η προθεσμία των έξι μηνών μπορεί να αρχίσει μόνον από την στιγμή που ο ενδιαφερόμενος έχει πραγματική και επαρκή γνώση της τελεσίδικης εθνικής απόφασης (*Baghli κατά Γαλλίας*, αριθ. 34374/97, § 31, CEDH 1999-VIII). Το Δικαστήριο δεν αντιλαμβάνεται πώς θα μπορούσαν οι προσφεύγουσες να λάβουν γνώση της εν λόγω πράξης την ίδια την ημέρα της

συζήτησης ενώπιον του Συμβουλίου της Επικρατείας, όπως υποστηρίζει η Κυβέρνηση, αφού η πράξη αυτή δεν εκδόθηκε την ημέρα εκείνη. Πράγματι, η τελεσίδικη εθνική απόφαση εκδόθηκε στις 25 Ιουνίου 2002, ήτοι λιγότερο από έξι μήνες πριν τις 23 Δεκεμβρίου 2002, ημερομηνία κατάθεσης της παρούσας προσφυγής. Συνεπώς, η ένσταση που προβλήθηκε από την Κυβέρνηση πρέπει να απορριφθεί.

15. Το Δικαστήριο διαπιστώνει εξάλλου ότι η αιτίαση αυτή δεν είναι προδήλως αβάσιμη με την έννοια του άρθρου 35 § 3 της Σύμβασης. Σημειώνει τέλος ότι δεν προσκρούει σε κανένα λόγο απαραδέκτου.

B. Επί της ουσίας

16. Η Κυβέρνηση ισχυρίζεται ότι η διάρκεια της διαδικασίας δεν ήταν υπερβολική. Σημειώνει ότι τόσο το Διοικητικό Πρωτοδικείο όσο και το Διοικητικό Εφετείο χειρίστηκαν την υπόθεση με επιμέλεια. Σε ό,τι αφορά την διαδικασία ενώπιον του Συμβουλίου της Ευρώπης, η Κυβέρνηση ισχυρίζεται ότι οι προσφεύγουσες δεν προσπάθησαν να επιταχύνουν την διαδικασία.

17. Το Δικαστήριο υπενθυμίζει ότι ο εύλογος χαρακτήρας της διάρκειας μας διαδικασίας εκτιμάται σύμφωνα με τις συνθήκες της υπόθεσης και λαμβανομένων υπόψη των κριτηρίων που έχουν καθιερωθεί από την νομολογία του, και ειδικότερα της πολυπλοκότητας της υπόθεσης, της συμπεριφοράς του προσφεύγοντος και εκείνης των αρμοδίων αρχών, καθώς και του αντικειμένου της διαφοράς για τους ενδιαφερόμενους (βλέπε, μεταξύ πολλών άλλων, *Frydlender κατά Γαλλίας* [GC], αριθ. 30979/96, § 43, CEDH 2000-VII).

18. Το Δικαστήριο έχει χειριστεί πολλές φορές υποθέσεις που εγείρουν ζητήματα παρόμοια με εκείνα της προκείμενης υπόθεσης και έχει διαπιστώσει την παραβίαση του άρθρου 6 § 1 της Σύμβασης (βλέπε την πιο πάνω αναφερόμενη απόφαση *Frydlender*).

19. Αφού εξέτασε όλα τα στοιχεία που του υποβλήθηκαν, το Δικαστήριο θεωρεί ότι η Κυβέρνηση δεν εξέθεσε κανένα γεγονός ή επιχείρημα που να μπορεί να οδηγήσει σε διαφορετικό συμπέρασμα στην παρούσα περίπτωση.

20. Λαμβανομένης υπόψη της νομολογίας του πάνω στο ζήτημα αυτό, το Δικαστήριο εκτιμά ότι, εν προκειμένω, η διάρκεια της επίδικης διαδικασίας είναι υπερβολική και δεν ανταποκρίνεται στην απαίτηση της «λογικής προθεσμίας».

Επομένως, υπήρξε παραβίαση του άρθρου 6 § 1.

II. ΕΠΙ ΤΗΣ ΕΠΙΚΑΛΟΥΜΕΝΗΣ ΠΑΡΑΒΙΑΣΗΣ ΤΟΥ ΑΡΘΡΟΥ 6 § 1 ΤΗΣ ΣΥΜΒΑΣΗΣ ΩΣ ΠΡΟΣ ΤΟ ΔΙΚΑΙΟ ΤΗΣ ΔΙΑΔΙΚΑΣΙΑΣ

21. Οι προσφεύγουσες παραπονούνται, υπό το πρίσμα του άρθρου 6 § 1 της Σύμβασης, διότι δεν έτυχαν δίκαιης δίκης εξαιτίας του γεγονότος ότι το ζήτημα που υποβλήθηκε ενώπιον των εθνικών δικαστηρίων επιλύθηκε τελεσίδικα από τον νομοθέτη και όχι από την δικαστική εξουσία. Ειδικότερα, ισχυρίζεται ότι ο νόμος 2944/2001 είχε άμεση επιρροή στην επίλυση της διαφοράς. Ο νόμος αυτός τέθηκε σε ισχύ ενώ η αίτησή τους εκκρεμούσε ήδη ενώπιον του Συμβουλίου της Επικρατείας.

Επί του παραδεκτού

22. Το Δικαστήριο αναφέρεται στην υπόθεση *Brualla Gómez de la Torre*, η οποία σχετιζόταν με το απαράδεκτο μιας αίτησης αναίρεσης επί πολιτικής υποθέσεως, εξαιτίας της άμεσης εφαρμογής ενός νέου δικονομικού κανόνα. Στην απόφασή του της 19 Δεκεμβρίου 1997, το Δικαστήριο έκρινε ότι «η λύση που υιοθετήθηκε εν προκειμένω από τα ισπανικά δικαστήρια εμπνέεται από μία γενικά αποδεκτή αρχή, σύμφωνα με την οποία, εκτός ρητής αντίθετης διάταξης, οι δικονομικοί

κανόνες εφαρμόζονται αμέσως στις τρέχουσες διαδικασίες». Έκρινε θεμιτό «τον στόχο που επιδιώκεται από αυτήν την νομοθετική αλλαγή: την ενημέρωση του ποσοστού της καθ'ύλην αρμοδιότητος που εφαρμόζεται στις αιτήσεις αναίρεσης στον τομέα αυτό και τούτο με σκοπό την αποφυγή μιας υπερφόρτωσης του πινακίου του ανωτάτου δικαστηρίου με υποθέσεις μικρότερης σημασίας». Σημείωσε ότι η επίδικη διαδικασία «διαδέχθηκε, εν προκειμένω, την εξέταση της υπόθεσης της προσφεύγουσας από το πρωτοδικείο (...) και στη συνέχεια από το εφετείο και αμφότερα τα δικαστήρια είχαν πλήρη δικαιοδοσία» και κατέληξε ότι «λαμβάνομένης υπόψη της ιδιαιτερότητας του ρόλου που παίζει το ανώτατο δικαστήριο ως αναιρετικό δικαστήριο, μπορούμε να δεχθούμε την προσθήκη μιας μεγαλύτερης τυπικότητας στην ακολουθούμενη ενώπιόν του διαδικασία» (*Brualla Gómez de la Torre*, απόφαση της 19 Δεκεμβρίου 1997, *Recueil des arrêts et décisions* 1997-VIII, σελ. 2956, §§ 35-39). Το Δικαστήριο δεν διακρίνει εν προκειμένω κάποιο λόγο για να αποστεί από την νομολογία αυτή (βλέπε επίσης, τελευταία, *Λαγουβάρδου-Παπαθεοδώρου κατά Ελλάδας* (déc.), αριθ. 72211/01, 4 Σεπτεμβρίου 2003 – *Κοζύρης και λοιποί κατά Ελλάδας* (déc.), αριθ. 73669/01, 2 Οκτωβρίου 2003 – *Χαρμαντάς και λοιποί κατά Ελλάδας* (déc.), αριθ. 38302/02, 6 Νοεμβρίου 2003 – *Θεοδωρόπουλος και λοιποί κατά Ελλάδας*, αριθ. 16696/02, § 29, 15 Ιουλίου 2004.

23. Κατά συνέπεια, αυτό το τμήμα της προσφυγής πρέπει να απορριφθεί κατ'εφαρμογήν του άρθρου 35 §§ 3 και 4 της Σύμβασης.

III. ΕΠΙ ΤΗΣ ΕΠΙΚΑΛΟΥΜΕΝΗΣ ΠΑΡΑΒΙΑΣΗΣ ΤΟΥ ΑΡΘΡΟΥ 1 ΤΟΥ ΠΡΩΤΟΚΟΛΛΟΥ ΑΡΙΘ. 1

24. Οι προσφεύγουσες παραπονούνται επίσης διότι η απόρριψη της αγωγής τους από τα επιληφθέντα δικαστήρια προσέβαλε το

δικαίωμά τους για σεβασμό της περιουσίας τους, όπως αυτό προστατεύεται από το άρθρο 1 του Πρωτοκόλλου αριθ. 1.

Επί του παραδεκτού

25. Το Δικαστήριο εκτιμά ότι οι επικαλούμενες αξιώσεις των προσφευγουσών δεν μπορούν να θεωρηθούν «περιουσία» με την έννοια του άρθρου 1 του Πρωτοκόλλου αριθ. 1, αφού καμία από αυτές δεν διαπιστώθηκε ούτε εκκαθαρίστηκε από δικαστική απόφαση με ισχύ δεδικασμένου. Αυτή είναι εν τούτοις η προϋπόθεση ώστε μία απαίτηση να είναι βεβαία και απαιτητή και, συνεπώς, προστατευόμενη από το άρθρο 1 του Πρωτοκόλλου αριθ. 1 (βλέπε *Ελληνικά Διυλιστήρια Στραν και Στρατής Ανδρεάδης κατά Ελλάδας*, απόφαση της 9 Δεκεμβρίου 1994, série A, no. 301-B, σελ. 84, § 59).

26. Ειδικότερα, το Δικαστήριο σημειώνει ότι, ενόσο η υπόθεσή τους εκκρεμούσε ενώπιον των εθνικών δικαστηρίων, η αγωγή τους δεν γεννούσε, για λογαριασμό των προσφευγουσών, κανένα δικαίωμα για αξίωση, αλλά μόνον το ενδεχόμενο να εισπράξει τέτοια αξίωση. Έτσι, οι αποφάσεις που απέρριψαν την αγωγή των προσφευγουσών δεν μπορούσαν να έχουν ως αποτέλεσμα την αποστέρησή τους από ένα περιουσιακό στοιχείο του οποίου ήταν κυρίες.

27. Συνεπώς, αυτό το τμήμα της προσφυγής πρέπει να απορριφθεί κατ'εφαρμογήν του άρθρου 35 §§ 3 και 4 της Σύμβασης.

III. ΕΠΙ ΤΗΣ ΕΦΑΡΜΟΓΗΣ ΤΟΥ ΑΡΘΡΟΥ 41 ΤΗΣ ΣΥΜΒΑΣΗΣ

28. Σύμφωνα με το άρθρο 41 της Σύμβασης,

«Εάν το Δικαστήριο κρίνει ότι υπήρξε παραβίαση της Σύμβασης ή των Πρωτοκόλλων της και εάν το εσωτερικό δίκαιο του Υψηλού Συμβαλλομένου Μέρους επιτρέπει την ατελή μόνον

επανόρθωση των συνεπειών της παραβίασης αυτής, το Δικαστήριο επιδικάζει στον ζημιωθέντα διάδικο, εφόσον συντρέχει λόγος, μία δίκαιη ικανοποίηση.»

A. Ζημία

29. Οι προσφεύγουσες αξιώνουν 5.000 ευρώ για την ηθική βλάβη που υποστηρίζουν ότι υπέστησαν.

30. Η Κυβέρνηση υποστηρίζει ότι η διαπίστωση της παραβίασης θα συνιστούσε αφ'εαυτής μία επαρκή δίκαιη αποζημίωση.

31. Το Δικαστήριο εκτιμά ότι οι προσφεύγουσες υπέστησαν μία βέβαιη ηθική βλάβη. Αποφαινόμενο κατά δίκαιη κρίση, σύμφωνα με το άρθρο 41 της Σύμβασης, τους επιδικάζει από κοινού 6.000 ευρώ για την αιτία αυτή, πλέον οποιουδήποτε ποσού που μπορεί να οφείλεται για τον φόρο.

B. Εξόδα και δικαστική δαπάνη

32. Οι προσφεύγουσες ζητούν επίσης 2.917,47 ευρώ για τα έξοδα και την δικαστική δαπάνη στα οποία υποβλήθηκαν ενώπιον των εθνικών δικαστηρίων και του Δικαστηρίου. Δεν προσκομίζουν κανένα τιμολόγιο ή απόδειξη αμοιβής. Ισχυρίζονται ότι, δυνάμει προφορικής συμφωνίας, την οποία συνήψαν με το δικηγορικό γραφείο που τις εκπροσωπεί ενώπιον του Δικαστηρίου, θα πρέπει να καταβάλουν 2.580 ευρώ κατά την λήξη της διαδικασίας.

33. Η Κυβέρνηση ισχυρίζεται ότι οι αξιώσεις των προσφευγουσών για την αιτία αυτή είναι αόριστες και μη αιτιολογημένες.

34. Σύμφωνα με την πάγια νομολογία του Δικαστηρίου, η επιδίκαση εξόδων και δικαστικής δαπάνης στη βάση του άρθρου 41 προϋποθέτει την απόδειξη της πραγματικότητας και της αναγκαιότητάς τους και, επιπλέον, του εύλογου χαρακτήρα του ύψους τους (*Ιατρίδης*

κατά Ελλάδας (δίκαιη ικανοποίηση) [GC], no. 31107/96, § 54, CEDH 2000-XI).

35. Σε ό,τι αφορά τα έξοδα και την δικαστική δαπάνη στα οποία υποβλήθηκαν οι προσφεύγουσες στην Ελλάδα, το Δικαστήριο έχει ήδη κρίνει ότι η διάρκεια μιας διαδικασίας μπορούσε να επιφέρει μία αύξηση των εξόδων και της δικαστικής δαπάνης του προσφεύγοντος ενώπιον των εθνικών δικαστηρίων και ότι πρέπει επομένως να ληφθεί υπόψη το γεγονός αυτό (βλέπε, μεταξύ άλλων, *Caruano κατά Ιταλίας*, απόφαση της 25 Ιουνίου 1987, série A no. 119-A, σελ. 15, § 37). Εν τούτοις, στην προκειμένη περίπτωση, το Δικαστήριο σημειώνει ότι οι προσφεύγουσες δεν προσκομίζουν καμία απόδειξη σε ό,τι αφορά τα έξοδα στα οποία υποβλήθηκαν ενώπιον των επιληφθέντων δικαστηρίων. Συντρέχει επομένως λόγος απόρριψης αυτού του τμήματος των αξιώσεών τους. Σε ό,τι αφορά τα έξοδα για τις ανάγκες της εκπροσώπησης των προσφευγουσών ενώπιόν του, το Δικαστήριο παρατηρεί ότι οι αξιώσεις των τελευταίων δεν αναλύονται ούτε συνοδεύονται από τα απαραίτητα παραστατικά. Πρέπει επομένως να απορριφθεί και αυτό το αίτημά τους.

Γ. Τόκοι υπερημερίας

36. Το Δικαστήριο κρίνει προσήκον να βασίσει το επιτόκιο των τόκων υπερημερίας στο επιτόκιο δανεισμού της Ευρωπαϊκής Κεντρικής Τράπεζας προσαυξημένο κατά τρεις εκατοστιαίες μονάδες.

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΛΟΓΟΥΣ ΑΥΤΟΥΣ, ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ, ΟΜΟΦΩΝΑ,

1. *Κηρύσσει* την προσφυγή παραδεκτή σε ό,τι αφορά την αιτίαση την ελκόμενη από την υπερβολική διάρκεια της διαδικασίας και απαράδεκτη κατά τα λοιπά.

2. *Αποφαίνεται ότι* υπήρξε παραβίαση του άρθρου 6 § 1 της Σύμβασης.

3. *Αποφαίνεται ότι*

α) το εναγόμενο Κράτος οφείλει να καταβάλει από κοινού στις προσφεύγουσες, μέσα σε τρεις μήνες από την ημέρα κατά την οποία η απόφαση θα καταστεί τελεσίδικη σύμφωνα με το άρθρο 44 § 2 της Σύμβασης, 6.000 (έξι χιλιάδες) ευρώ για ηθική βλάβη, πλέον οποιουδήποτε ποσού που μπορεί να οφείλεται για τον φόρο,

β) από τη λήξη της προθεσμίας αυτής και μέχρι την καταβολή, το ποσό αυτό θα προσαυξηθεί με τόκους υπολογιζόμενους με επιτόκιο ίσο με το επιτόκιο δανεισμού της Ευρωπαϊκής Κεντρικής Τράπεζας, το οποίο θα ισχύει κατά την εν λόγω περίοδο, προσαυξημένο κατά τρεις εκατοστιαίες μονάδες.

4. *Απορρίπτει* το αίτημα δίκαιης ικανοποίησης κατά τα λοιπά.

Συντάχθηκε στη γαλλική γλώσσα και στη συνέχεια κοινοποιήθηκε εγγράφως στις 30 Ιουνίου 2005 κατ'εφαρμογή του άρθρου 77 §§ 2 και 3 του κανονισμού.

(υπογραφή)
Søren NIELSEN
Γραμματέας

(υπογραφή)
Λουκής ΛΟΥΚΑΪΔΗΣ
Πρόεδρος